

Kui pilved sosistavad

Tatjana Valdas

Toimetanud Heli Hallik
Illustreerinud Tatjana Valdas
Küljendanud ja kujundanud Vallo Hallik

© Kõik õigused kaitstud

Teose sisu eest vastutab autor

ISBN: 978-9916-754-69-6

Pärnu 2025
Trükk: Arial Bold OÜ

Kirjastus Hea Tegu
www.fil.ee

Liblikatiiva saladus

Väike dinosaurusepoiss Dino istus oma lemmikmättal, just seal, kus rohi oli alati natuke pehmem ja taevas natuke sinisem. Ta sirutas käpad välja ja haigutas nii suurelt, et kolm liblikat lendasid ehmunult õhku.

„Ups,” muigas Dino, „ma ei tahtnud teid üles ajada.”

„Sina jälle,” sosistas Dino. Ta oli seda liblikat varem näinud — alati just siis, kui midagi erilist pidi juhtuma. Liblikas tegi taevas ühe aeglase spiraali ja lendas edasi. Dino hüppas püsti, raputas riietelt rohu ja järgnes talle. Ta jooksis läbi kõrge rohu, hüppas üle väikese oja (kus konnad plaksutasid talle julgustuseks) ja möödus kivist rajast, kus krõbises nagu vanaisa jalad.

Liblikas kadus udusse. Dino peatus, hingas sisse ning astus uttu. Seal, udus, leidis ta midagi kummalist — liblikatiiva. See helen-
das peopesal nagu täht, pehme ja soe. Selle all oli vana, kulunud
kaart, mille servad olid närtsinud, justkui oleks keegi seda aas-
taid taskus kandnud. Aga keskel säras üks nimi: Lohede mägi.

„Lohede mägi?” sosistas Dino. „Kas see on päriselt olemas? Või
on see lihtsalt üks unenägu, mis jäi ärgates alles?”

Just siis ilmus tema kõrvale troll Roosi, sõber, kelle juuksed olid
punased nagu sügisesed lehed ja kelle naeratus oli alati natuke
viltu, nagu oleks ta just mõelnud millelegi naljakale.

„Kui liblikas sind kutsub, siis tuleb minna,” ütles Roosi ja ulatas
Dinole väikese moonisaiakese. „Seiklus algab alati kõhust.”

Dino vaatas kaarti, vaatas liblikatiiba ja tundis, kuidas süda hakkas põksuma kiiremini.

„Kas sa tuled minuga?” küsis ta.

„Ma juba tulen,” vastas Roosi, kes oli vahepeal joonistanud oma enda kaardile väikese trolli, kes sõidab pilvekarussellil.

Nad ei teadnud veel, et ees ootavad Leo, kelle tuul oskab laulda, Taavi, kelle leek tantsib rõõmu sees ja Uku, kelle pilved peidavad unenäolugusid. Aga nad teadsid, et kui liblikas sosistab, siis tuleb kuulata. Ja kui kaart helendab, siis tuleb minna.

Leo ja tuulemäng

Dino ja Roosi olid teel Lohede mäele. Kaart helendas iga sammuga rohkem, justkui sosistaks neile: „Veel natuke, veel üks samm.” Roosi hoidis kaarti vahel kõrva ääres, et kuulda, kas see ka laulab.

„See helendab nagu liblikatiibade saladus,” sõnas ta.

„Või nagu hommikune moosisaia lõhn,” lisas Dino, kelle kõht oli hakanud kergelt korisema.

Kui nad jõudsid mäe jalamil asuva Pilvevärava juurde, tõusis ootamatult tuul. See ei olnud tavaline tuul — see naeris. See kihistas, vilistas, keerutas ümber Roosi mütsi (mida tal polnud) ja tõstis Dino saba õhku.

„Kes seal on?” hüüdis Dino, hoides kaarti kahe käpaga kinni, et see ära ei lendaks.

„Mina olen Leo,” kostis hääl pilvedest. „Tuulelohe, kes valvab väravat. Ainult need, kes oskavad kuulata, pääsevad edasi.”

Tuul keerutas ümber Dino, tõstes lehti, tolmu ja üht vana kommipaberit, mis Roosi taskust välja oli lipsanud.

„Mis on su südames, mida sa ei julge öelda?” uuris tuul sosinal.

Dino sulges silmad. Ta mõtles kuldsest liblikast, Roosi naerust ja sellest, kuidas ta tahaks olla julge — mitte ainult seiklustes, vaid ka siis, kui keegi vajab lohutust. Ta meenutas, kuidas ta kord ei julgenud öelda, et ta kardab pimedust. Ja kuidas Roosi oli lihtsalt istunud tema kõrval, vaikides, kuni tähed hakkasid rääkima.

„Ma tahan olla keegi, kes oskab kuulata,” sosistas ta lõpuks. Tuul vaibus. Pilved avanesid. Ja sealt liugles Leo — pikk, sinakasroheline lohe, kelle tiivad helendasid nagu hommikune udu ja kelle naeratus oli nii lai, et see oleks võinud katta terve mäetipu.

„Siis oled valmis,” lausus Leo. „Aga enne kui sa edasi lähed, pead sa õppima lendama — mitte tiibadega, vaid mõttega.”

Roosi kergitas kulmu: „Mõttega? Kas see tähendab, et me peame mõtlema nii kiiresti, et pilved ei jõua järele?”

Leo naeris: „Ei. See tähendab, et sa pead oskama lennata sinna, kuhu süda kutsub — isegi kui tee on nähtamatu.”

Dino vaatas Leo tiibu, mis helendasid nagu sosinad. Ta tundis, et tema sees tõuseb midagi — mitte tiivad, vaid julgus. „Kas me proovime?” küsis ta Roosilt.

„Ma juba lendan,” vastas Roosi, kes oli vahepeal joonistanud pilve peale väikese trolli, kes istus mõttekiirel ja sõi moosisaia.

Ja nii algas järgmine osa nende seiklusest — mitte jalgadel, vaid mõtetes. Pilved avanesid, tuul laulis, ja Leo liugles ees, justkui juhatades neid sinna, kus lohed räägivad unistuste keeles.

Taavi ja tuleõied

Pärast tuulelohe Leo õpetusi liikus Dino edasi mööda mäerada, mis helendas päikese käes nagu kuldne lint. Iga samm tundus kergem, justkui oleks Leo tuul neile tiivad andnud. Roosi hüppas kivilt kivile, kaart käes, ja liblikas lehvis nende kohal, tehes aegajalt väikese tiivapirueti, nagu tantsiks ta nende rõõmu järgi.

„Kas sa tunnend?” küsis Roosi, kui nad jõudsid mäe külje peale.

„Õhk on ... soojem,” vastas Dino.

„See tähendab, et me oleme lähedal,” sosistas liblikas, kelle tiivad helendasid päikesekiirtes.

Nende ees avanes Tuleõite org — koht, kus iga lill säras nagu leek. Õied õõtsusid tuules justkui laulaksid vaikset melodiat, mida ainult südamed kuulsid. Dino astus ettevaatlikult, kartes, et õied võivad kõrvetada.

„Need lilled ei põleta, nad laulavad,” naeris Roosi ja astus julgelt edasi, jättes maha pilvekujulised jalajäljed.

Ja siis, mäe varjus, ilmus Taavi — punane, rõõmus lohe, kelle sabast lendlesid sädemed ja kelle silmad särasid nagu päikese-täpid. Tema tiivad olid suured ja veidi tahmunud, justkui oleks ta hiljuti naernud nii kõvasti, et tuld purskas välja.

„Tere tulemast!” hüüdis Taavi, tehes õhus väikese keerutuse. „Kas sa tead, mis on tule tõeline saladus?”

Dino raputas pead.

„Tuli ei ole ainult kuumus,” ütles Taavi, istudes ühe suure leegitseva õie kõrvale. „See on rõõm, mis tahab jagamist. Kui sa naerad südamest, süttib leek, mis soojendab kõiki.”

Taavi õpetas Dinot puudutama tuleõisi — aga mitte lihtsalt käpaga, vaid mälestusega.

„Mõtle millelegi, mis paneb sind naeratama,” ütles Taavi.

Dino sulges silmad. Ta mõtles, kuidas Roosi pani kord liblikale nimeks Sossu ja kuidas see liblikas hiljem istus Roosi ninale. Ta mõtles, kuidas nad koos joonistasid südamekaarti ja kuidas Roosi mudakooki küpsetas, mis maitstes nagu ... noh, muda, aga armastusega.

Ta puudutas õit. See helendas kuldselt. „Mäletad, kui sa esimest korda liblikat nägid?” küsis Taavi. Õis süttis kuldselt. „Mäletad, kui Roosi sulle mudakooki küpsetas?” Õis plahvatas oranžiks ja naeris. „Mäletad, kui sa arvasid, et Leo on pilv, ja ta naeris nii kõvasti, et tuul puhus su saba püsti?” Õis virvendas sinakaspunaselt ja tegi väikese hüppe.

Dino naeris koos Taaviga, ja tundis, et tema sees süttis midagi uut — valgus, mis ei põletanud, vaid valgustas.

„See ongi tuli,” ütles Taavi. „See on naer, mis jääb alles ka siis, kui öö tuleb.”

Roosi istus ühe õie kõrvale ja joonistas tuleleegi, mis naeratas.

„Kas me saame selle valguse kaasa võtta?” küsis ta.

„Te ei pea seda võtma,” vastas Taavi, „see on juba teie sees.”

Ja nii nad istusid seal — Dino, Roosi, Taavi ja liblikas — keset Tuleõite orgu, kus iga leek oli mälestus, ja iga mälestus oli valgus, mis soojendas maailma.